



Comença el Sínode sobre la Família



Reunió plenària del Sínode sobre la Nova Evangelització (2012)

la paraula els pares sinodals i el mateix papa Francesc. Que l'Esperit Sant els il·lumini.

Una de les primeres decisions del papa Francesc va ser convocar un Sínode extraordinari de bisbes sobre la família, que avui s'inaugura al Vaticà i es perllongarà fins al proper 19 d'octubre. Hi participa, per nomenament del Sant Pare, el cardenal Martínez Sistach. El papa Francesc ha volgut fer una àmplia consulta prèvia a tota l'Església sobre els reptes de la família avui. Ara tenen

GLOSSA

Signes d'identitat, signes de pertinença

Vaig ser, fa uns dies, a la llar d'una família cristiana, practicant. Els pares, encara joves, formats en grups juvenils cristians, es preocupen per la formació religiosa dels fills i pel seu creixement en la fe. Els han iniciat en la pregària i els acompanyen en la de la nit, abans de dormir. Beneeixen la taula habitualment. A la casa, però, no hi veig cap signe religiós. No hi ha cap intencionalitat, en aquesta absència. Potser fugir d'un passat, per a alguns, d'un cert enfarfegament, o potser una simple deixadesa.

Recordo, també, la llar d'una altra família cristiana, un matrimoni i dos fills. Al menjador, hi havia un senzill sant sopar de ceràmica que presidia els àpats familiars. Quan els fills eren ben petits encara, els van posar a l'habitació una rajola amb la figura del sant patró de cadascú, amb un dibuix del moment, actual i entenedor per als infants. El dia de la primera comunió, els van regalar una reproducció reduïda del Crist de Sant Damià, el Crist de tanta devoció de sant Francesc d'Assís, que va passar a ocupar un lloc destacat en una paret de l'habitació. Quan es va casar el fill gran, fa tres anys, va demanar als pares si es podia endur les dues imatges a la nova llar.

És evident que les dues famílies treballen pel creixement harmònic

en la fe dels seus fills i que aquest creixement no queda supeditat a la presència dels signes religiosos, si bé poden ser una bona ajuda i unes bones referències que facilitin aquest creixement. El llibre de la Bíblia, la creu, les icones i les imatges de Jesús, de Maria i dels sants, situades amb la preeminència adequada, esdevenen referents. Són unes realitats que remetien a una altra realitat: el Pare, Jesús, Maria, els sants, les realitats representades. Són, alhora, testimonis materials de la fe dels pares, signes d'identitat personal i familiar i de pertinença a la comunitat dels creients, el Poble de Déu. Símbol del seguiment de Crist, en el cas de la creu, emblema del cristianisme. A més, hi ha tantes possibilitats, una diversitat tan gran d'imatges boniques i escaients al sentiment i la devoció de cadascú! També en la tria d'aquests símbols per als nostres fills, néts, nebots, fillols, o per a nosaltres mateixos, som moguts pel nostre afecte i guiats per l'Esperit. «Sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ha decidit cridar, perquè ell que els coneixia des de sempre, els ha destinat a ser imatge del seu Fill, que així ha estat el primer d'una multitud de germans» (Rm 8,28-29).

Enric Puig Jofra, SJ

PARAULA I VIDA

«No esteu sols» (I)

Aquestes són les paraules que el Cardenal Filoni ha dit als cristians de l'Orient Mitjà, actualment tan perseguits i martiritzats. No hi ha pau entre Israel i Palestina, com ho hem comprovat dolorosament aquest estiu a Gaza; el Líban està consumit per la guerra civil; Síria i Irak estan devastats, ruïnosa i col·lapsats, i amb un Estat Califal amenaçador al seu territori (ISIS); Iran campa per les seves; Egipte torna a una situació dictatorial, i milions de pròfugs i refugiats fugen on poden i han de malviure en condicions de terror. I el gihadisme enganya i atreu joves amb ideals foscos de terror... Enmig d'aquest mapa, els cristians sofreixen una violència atroz, i la suporten amb valentia. El Papa els ha lloat i ha demanat solidaritat i pregària per ells.



Us proposo que fem un esforç per conèixer-los i fer-nos nostres les seves esperances i dolors. Provenen dels antics Patriarcats del cristianisme dels primers segles, Antioquia, Alexandria i Jerusalem que, amb Roma i Constantinoble, tenien i tenen un paper important en la comunió eclesial.

És així que hi trobem els Coptes, que són actualment els més nombrosos i que estan sobretot a Egipte. Els Coptes ortodoxos deuen ser uns 8 milions i provenen de l'escissió creada per la no acceptació del Concili de Calcedònia (any 451) quan les disputes sobre les dues naturaleses i la persona de Jesús.

Hi ha els Greco-ortodoxos hereus del Patriarcat de Jerusalem, units des de l'antigor a Antioquia. N'hi ha a Israel uns 500.000 i són els més presents a Israel, Palestina i Jordània. I els d'Antioquia, que tindria uns 2 milions de fidels, amb les comunitats de Síria, Turquia i Irak, units amb la diàspora. Un terç haurien hagut d'abandonar el seu territori habitual i són refugiats.

Els Melquites amb seu patriarcal a Damasc, que neixen el 1724 d'una escissió dels Greco-ortodoxos, i que retornaren a la comunió amb Roma mantenint el ritu bizantí. Són una Església catòlica de ritu oriental com els Coptes catòlics. Són 1,6 milions al món però només uns 750.000 viuen a l'Orient Mitjà; molts viuen a Amèrica Llatina. A Síria eren 250.000 i 400.000 al Líban, però en aquest moment de destrucció i barbàrie estan molt dispersos o són refugiats.

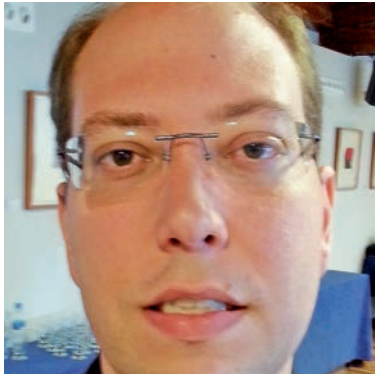
Els Sirians o siro-ortodoxos, nascuts també de les dificultats d'acceptació de la doctrina de Calcedònia, són una Església molt missionera en el primer mil·lenni. Ara més de 5 milions viuen a l'Índia, un milió a l'Orient Mitjà i la resta a la diàspora. Han conservat la llengua aramea parlada per Jesús. Hi ha també uns 140.000 sirians units a l'Església catòlica (s. XVII) que viuen a Síria i Irak.

Els Maronites en el cabdal de la tradició siríaca és l'Església catòlica de ritu oriental amb més fidels. Són els hereus dels siríacs que sí que acceptaren el Concili de Calcedònia. Són majoritaris al Líban, amb 1,6 milions, però n'hi ha uns 3,5 milions arreu del món.

Continuarem la propera setmana. No deixem de pregar insistentment pels nostres germans cristians que viuen la dolorosa persecució en terres de majoria islàmica.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

ENTREVISTA



ADOLFO IVORRA

Espiritualitat litúrgica

Al juliol es va celebrar a Montserrat la 36a edició del Curs de Litúrgia d'Estiu, organitzat pel CPL i l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, amb el títol *La litúrgia, font de la vida espiritual*. El Dr. Adolfo Ivorra va impartir la ponència *L'espiritualitat litúrgica en la postmodernitat*, sobre com la sensibilitat pròpia de l'home actual influeix en la seva vivència i comprensió de la litúrgia.

A 50 anys del Vaticà II, ha penetrat l'espiritualitat litúrgica en el Poble de Déu?

L'espiritualitat cristiana ha de tenir el seu centre en la celebració litúrgica. Tanmateix, amb el pas dels segles, la situació de l'espiritualitat cristiana abans del Concili distava molt de ser litúrgica. Tot i que s'han fet grans esforços pastorals per tornar la litúrgia al Centre teològic i espiritual, encara hi trobem dificultats.

Per què?

La pietat popular, els corrents espirituals dins del que s'anomena *New Age*, la tendència a comprendre-ho tot des de la categoria d'*espectacle*, gràcies a la TV o internet, fan més difícil que la participació i la vivència de la celebració litúrgica siguin una realitat palpable en la majoria del Poble de Déu.

Quins són els pilars que sostenen una autèntica espiritualitat litúrgica?

L'espiritualitat litúrgica té el centre en els que s'han denominat *altiora principia* (principis fonamentals). Quan sant Joan XXIII promulgà el seu *motu proprio* sobre la reforma de les rúbriques (indicacions sobre la celebració), deixava per al Concili l'establiment dels principis fonamentals de la reforma litúrgica, on trobem els fonaments de l'espiritualitat litúrgica, en especial en la Constitució *Sacrosanctum concilium*.

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Francisco pensó en llamarse Juan XXIV



Un hecho significativo es que el papa Wojtyła estableció que la memoria litúrgica de Juan XXIII como santo se celebre el 11 de octubre, fecha de la inauguración del Concilio Vaticano II. Esta decisión se tomó con motivo de la beatificación del papa Roncalli, el 3 de septiembre del año 2000, enmarcada en el Jubileo del año 2000. El mismo día fueron beatificados también el papa Pío IX, el obispo Tomás Regio, el sacerdote Guillermo José Chamínade, fundador de los Marianistas, y el abad dom Columba Marmión.

Es conocida la profunda veneración que el papa Bergoglio tiene por Juan XXIII y su deseo de proclamarlo santo. El cardenal Loris Capovilla ha revelado que Jorge Mario Bergoglio consideró la posibilidad de llamarse Juan XXIV, aunque se decidió finalmente por el nombre de Francisco.

(Del libro *San Juan XXIII, maestro espiritual*, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

HECHOS DE VIDA

¡Ángeles!



Léon Felipe, poeta que padeció y lloró mucho, escribió:

—«A mi amigo, el jorobadito Rubén, que ahora está en su casa eterna y celestial. ¿Quiénes son los ángeles? / ¿Cómo son los ángeles? / Ese jorobadito que vendía lotería / por las calles y los cafés de la ciudad / y ahora está dormido en esa caja blanca, / acostado de perfil, ¿no era un ángel? / ¡Yo sostengo que son ángeles todos los jorobados del mundo! / Y pienso que un día, allá en el cielo, / toparon con una nube negra y dura / y se cayeron a la tierra. / Entonces se les quebraron las alas, / se les apelonaron torpe y grotescamente sobre los hombros / y se quedaron prisioneros en el mundo, / bajo una lluvia bárbara / e inhumana de burlas y de espinas... / Además: ¿Quién no tiene una joroba / y un gran saco de lágrimas?»

—«Jorobar», según María Moliner es igual a «fastidiar, causar un perjuicio, una humillación, un daño; es damnificar, hundir, arruinar... a alguien».

El teólogo Léon-Dufour enseña que el nombre de los ángeles no es un nombre de naturaleza, sino de función: en hebreo *mal'ak* y en griego *angelos* significan *mensajero*.

San Pablo afirma:

—«Dios envía ángeles a favor de los hombres.»

J. M. Alimbau

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y el Sínodo



Se acercaba el final de su vida y san Francisco dejó su *Testamento*. Uno de los textos que mejor refleja la dimensión espiritual del santo dice: «Y después que el Señor me dio hermanos, nadie me enseñaba qué debería hacer, sino que el Altísimo mismo me reveló que debería vivir según la forma del santo Evangelio.»

Francisco es testimonio santo del vivir como hijo de Dios y hermano de todos los hombres. Manifestar la paternidad amorosa de Dios y construir la fraternidad universal se presenta como vocación franciscana, como vocación cristiana, como invitación para todos los hombres.

Sensibilidad e intrepidez franciscanas, signo y vivencia humildes, situados en el dintel del Sínodo extraordinario sobre la familia. Desde hoy hasta el 19 de octubre se desarrollará el primer Sínodo del papa Francisco: «Los desafíos pastorales de la familia en el contexto de la evangelización». «Es justo —presentaba Federico Lombardi en 2013— que la Iglesia se mueva comunitariamente en la reflexión y en la oración y tome las orientaciones pastorales comunes de los puntos más importantes, como la pastoral de la familia, bajo la guía del Papa y de los obispos.»

Pedimos por los convocados, entre los que se encuentra el cardenal de Barcelona. Es oportuno seguir un camino en comunión con la comunidad eclesial. «El sumo pontífice, en sus encuentros con las familias, estimula siempre a mirar con esperanza el propio futuro, recomendando aquellos estilos de vida a través de los cuales se cuida y se hace crecer el amor en la familia: *pedir permiso, agradecer y pedir perdón*». (Del *Instrumentum laboris*, 2014)

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL



Accés al Breviari

6. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Dt 8,7-18 / SI: 1Cr 29, 10.11abc.11d-12a.12bcd / 2Co 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de petició. Sant Bru (Colònia 1035 - Squillace 1101), prev., retirat al desert de Chartreuse, fund. Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.

7. □ Dimarts [Ga 1,13-24 / SI 138 / Lc 10,38-42]. Mare de Déu del Roser, commemoració de la victòria de Lepant (1571). St. Marc, papa (romà, 336); St. Sergi, mr.

8. ■ Dimecres [Ga 2,1-2.7-14 / SI 116 / Lc 11,1-4]. Sant Simeó el Just, profeta; sant Demetri, mr.

9. ■ Dijous [Ga 3,1-5 / SI: Lc 1,69-70.71-73.74-75 / Lc 11,5-13]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys clergues, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca 1541 - Roma 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Divendres [Ga 3,7-14 / SI 110 / Lc 11,15-26]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dissabte [Ga 3,22-29 / SI 104 / Lc 11,27-28]. Sta. Soledat Torres Acosta (Madrid 1826-1887), vg., fund. Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851); St. Germà, bisbe i mr.; St. Joan XXIII, papa (1958-1963).

12. ■ † Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / SI 22 / Fl 4,12-14.19-20 / Mt 22,1-14 (o més breu: Mt 22,1-10)]. Mare de Déu del Remei. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

DIUMENGE XXVII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meua vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meua vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavan, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja.

La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

Un cep vas portar d'Egipte, / per plantar-lo, traguéreu els nadius. / Els seus brots van créixer fins al mar, / els seus plançons, fins al Gran Riu. R.

Com és que heu derrocat la seva tanca, / perquè l'esfulli qualsevol vianant? / Hi entren els senglars a devastar-la / i els animals salvatges hi pasturen. R.

Déu de l'univers, / gireu des del cel els vostres ulls, / veniu i visiteu aquesta vinya, / que la vostra mà havia plantat / i havia fet robusta i forta. R.

No ens apartarem mai més de vós; / guardeu-nos vós la vida / perquè invoquem el vostre nom. / Senyor, Déu de l'univers, renoveu-nos, / feu-nos veure la claror de la vostra mirada / i serem salvats. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble: «Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país.

»Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar i a un li van pegar, a un altre el van matar, a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat. I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?»

Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema». Jesús els diu: «¿No heu llegit mai allò que diu l'Esclat: La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen? Per això us dic que el Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar en nombre de mi amigo un canto de amor a su viña. Mi amigo tenía una viña en fértil collado. La entrecavó, la descantó, y plantó buenas cepas; construyó en medio una atalaya y cavó un lagar. Y esperó que diese uvas, pero dio agrazones. Pues ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más cabía hacer por mi viña que yo no lo haya hecho? ¿Por qué, esperando que diera uvas, dio agrazones? Pues ahora os diré a vosotros lo que voy a hacer con mi viña: quitar su valla para que sirva de pasto, derruir su tapia para que la pisoteen. La dejaré arrasada: no la podarán ni la escardarán, crecerán zarzas y cardos; prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella.

La viña del Señor de los ejércitos es la casa de Israel; son los hombres de Judá su plantel preferido. Esperó de ellos derecho, y ahí tenéis: asesinatos; es- però justicia, y ahí tenéis: lamentos.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

Sacaste una vid de Egipto, / expulsaste a los gentiles, y la trasplantaste. / Extendió sus sarmientos hasta el mar, / y sus brotes hasta el Gran Río. R.

¿Por qué has derribado su cerca / para que la saqueen los viandantes, / la pisoteen los jabalíes / y se la coman las alimañas? R.

Dios de los ejércitos, vuélvete: / mira desde el cielo, fíjate, / ven a visitar tu viña, / la cepa que tu diestra plantó, / y que tú hiciste vigorosa. R.

No nos alejaremos de ti: / danos vida, para que invoquemos tu nombre. / Señor, Dios de los ejércitos, restáuranos, / que brille tu rostro y nos salve. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 4,6-9)

Hermanos: Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y súplica con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que sobrepassa todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Y lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis y visteis en mí, ponédlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los senadores del pueblo: «Escuchad otra parábola: Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó la casa del guarda, la arrendó a unos labradores y se marchó de viaje. Llegado el tiempo de la vendimia, envió sus criados a los labradores, para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro, y a otro lo apedrearon. Envío de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último les mandó a su hijo, diciéndose: «Tendrán respeto a mi hijo.» Pero los labradores, al ver al hijo, se dijeron: «Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia.» Y, agarrándolo, lo empujaron fuera de la viña y lo mataron. Y ahora, cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?» Le contestaron: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores, que le entreguen los frutos a sus tiempos.» Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: «La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente»? Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos.»



Paràbola dels vinyaters homicides. Evangeliari d'Echternach, Museu Nacional de Nüremberg

COMENTARI

Israel i l'Església



Desenes de coses sobresurten en la versió mateuana de la paràbola dels vinyaters homicides. La primera és que Mateu subratlla (més que Marc) que la paràbola vol tenir decididament un sentit al·legòric. La vinya és una referència inequívoca a Israel, l'amo de la vinya és el Déu d'Israel, els enviats són els diferents personatges de l'Antic Testament que demanen compte a Israel del compliment de l'aliança (els jutges, profetes i reis). La referència a Jesús com el fill recull també la força cristològica de Marc. Finalment, la mort del fill després que el treuguin de la vinya és una clara referència cristològica, encara que no tingui la punta de

Marc («el fill estimat», cf. Mc 1,11; 9,7; 15,39); però el fet que «el treuen fora de la vinya i el maten» sembla apuntar clarament a la mort de Jesús fora de les portes de Jerusalem. Però hi ha encara un darrer detall que abona aquesta interpretació al·legòrica que està al final del text d'avui, però que no hem llegit: «Els grans sacerdots i els fariseus, havent escoltat aquestes paràboles, van comprendre que es referia a ells» (21,45).

La segona cosa que sobresurt és l'accent que Mateu afegeix mitjançant la resposta que es dona a la pregunta retòrica: «Què farà l'amo de la vinya amb aquells vinyaters?». La resposta és: «Farà morir de mala manera aquells mals homes». Aquesta resposta, que no és a Marc, és també una darrera dada al·le-

gòrica (la destrucció de Jerusalem). Però, endemés, ja apunta a la conclusió de la paràbola que només tenim a Mateu: «El Regne de Déu us serà pres i es donarà a un poble que el farà fructificar» (21,43). Amb aquesta conclusió, Mateu està donant a la paràbola un gir eclesiològic que no tenia a Marc: el poble que rebrà la vinya serà l'Església. Amb aquesta interpretació s'insinua clarament que la vinya ja no és el poble d'Israel, és el Regne de Déu (una formulació no mateuana), i que aquest Regne passa a l'Església. No es diu que el Regne sigui l'Església, sinó que la vinya (el Regne) passa a ser el terreny on l'Església fructifica. L'Església ha de fructificar en bones obres.

Festa de Sant Corneli i Sant Cebrià a Ordino



El dia 16 de setembre l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra presidí la festa Major de la Parròquia d'Ordino (Principat d'Andorra) en escaure's la solemnitat dels Patrons de la Parròquia, Sant Corneli i Sant Cebrià.

A la seva homilia Mons. Vives recordà el valor que tingueren a l'hora de confessar la fe els Sants Màrtirs Corneli i Cebrià i encoratjà els fidels a tenir la mateixa valentia per tal de ser cristians compromesos enmig del món, malgrat les incomprendions que puguem rebre. Potser la confessió que se'ns demanarà no comportarà el vessament de la sang però hi pot haver una altra persecució més silenciosa però igualment persistent: el menyspreu a la cultura i les conviccions catòliques com l'amor a la Vida, l'amor generós especialment envers els malalts i els qui pateixen o la donació generosa i desinteressada a totes les persones.

En finalitzar l'Eucaristia el Copríncep episcopal agrai públicament al Rector de la Parròquia, Mn. Joan Fenosa i a la comunitat de fidels d'Ordino, la generositat que al llarg del passat curs demostraren a l'hora d'atendre i ajudar pastoralment la parròquia veïna de La Massana des d'Ordino, i presentà als fidels el nou Rector de la Parròquia de Sant Iscle i Santa Victòria de La Massana, Mn. Lluís Eduard Salinas que era present a la celebració i li donà la benvinguda a les Valls d'Andorra.

A la seva arribada a la Parròquia el Copríncep Episcopal fou rebut pels Cònsols Majors i Menor, Hbles. Srs. Bonaventura Espot i Consol Naudí. L'Eucaristia fou concelebrada pel Vicari Episcopal Mn. Antoni Elvira, el Rector i els preveres de l'Arxiprestat de les Valls d'Andorra.

Mons. Vives presideix l'aplec a Font Romeu

Més de 2.000 fidels i una gran quantitat de preveres i diaques es van reunir el diumenge dia 7 de setembre per celebrar el tradicional aplec de «La Moreneta» a Font Romeu (Capcir-Cerdanya). La solemne Eucaristia enguany fou presidida per l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives que hi fou convidat per l'Administrador diocesà de la Diòcesi de Perpinyà-Elna, Mons. Jean-Paul Soulet que agrai la presència de Mons. Vives i recordà com aquell territori pertanyia al Bisbat d'Urgell fins Napoleó (1803), quan finalment s'aplicà eclesiàsticament que passés a l'actual bisbat complint el Tractat dels Pirineus (1659).



A la seva homilia Mons. Vives animà els fidels a viure la joia de l'Evangeli, i també els animà a pregar insistentment pels cristians perseguïts a l'Orient Mitjà, especialment els de Síria, l'Irak, el Líban i Gaza. També convidà a pregar intensament pel proper Sínode de Bisbes sobre la família i, en especial, per les famílies que estan passant per moments de dificultat per la malaltia, la manca de feina o qualsevol altra circumstància.

En finalitzar l'Eucaristia, l'Arquebisbe regalà una casulla al Rector d'Aiguatèbia, Mn. Joan B. Malirach, en recordança del pelegrinatge que els preveres d'Urgell dugueren a terme el passat juliol a Aiguatèbia, lloc on va néixer el Bisbe d'Urgell Sant Ermengol, copatró del bisbat, a la segona meitat del segle x.

Mn. Antoni Pladevall, homileta 2014 a Organyà, amb l'assistència de l'Arquebisbe Mons. Vives i el Conseller de Cultura de la Generalitat

L'església de Sta. Maria d'Organyà va acollir el dissabte 6 de setembre la lectura de l'homilia de signe religiós amb què se signifiquen els premis literaris Homilies d'Organyà, i també el lliurament de premis del certamen, en un acte molt lluit al qual varen assistir l'Arquebisbe d'Urgell, Mons.



Joan-Enric Vives i el Conseller de Cultura de la Generalitat Hble. Sr. Ferran Mascarell. El lector de l'homilia va ser el sacerdot i historiador Mn. Antoni Pladevall, que va glossar un fragment de la història de l'indret, en un moment de gran ascendent i importància, en el s. xi, època de Guitard Isarn. Per a Mn. Pladevall, «Organyà, igual que tan-

tes altres poblacions del país, té uns orígens molt lligats a la cultura i la tradició cristiana i si s'ha fet coneguda i famosa la vostra vila i s'esmenta arreu el seu nom, és gràcies a la conservació de les velles prèdiques o homilies, que els priors feien als vostres avantpassats. (...) Són una joia per a l'estudi de vella llengua catalana.»

Enguany, l'acte va acollir de manera excepcional la lectura de l'homilia laica, a càrrec de l'escriptora Care Santos. El premi guanyador, a Laura Casanovas, va ser lliurat pel Conseller de Cultura, que va fer la cloenda de l'acte, on va felicitar-se pel bon resultat de l'esforç que ha suposat tirar endavant les obres de restauració de l'església d'Organyà, on la Conselleria hi ha tingut una gran presència, i per la bona relació entre les institucions, com el Bisbat d'Urgell, que han participat en la tasca. També va posar en relleu i va voler agrair la tasca que, en favor de la cultura catalana i del manteniment del patrimoni ha fet l'Alcalde de la població, Antoni Fiol durant els seus mandats en l'Ajuntament. El Conseller, l'Arquebisbe i les autoritats convidades a l'acte van fer una visita en què l'Alcalde va mostrar-los les obres realitzades.

Festa de la Santa Creu a Ponts

Al segle xvi, la vila de Ponts va escollir com a dia de la Festa Major el 14 de setembre, tot celebrant la festa litúrgica de l'Exaltació de la Santa Creu. I un any més, la població de Ponts es va bolcar en la festa i en les moltes activitats de tota mena que es van programar aquests dies: musicals, lúdiques, esportives i també religioses. El 14 de setembre va tenir lloc a l'església parroquial de Santa Maria l'ofici solemne de la Festa Major. Una Eucaristia presidida per Mn. Bonifaci Fortuny i el Diaca Mn. Josep Caba. Amb la presència de les autoritats encapçalada per l'Alcalde Il·lm. Sr. Francisco Gar-



cía i la resta de la Corporació Municipal i altres autoritats locals, així com també l'Hble. Sr. Jordi Minguillon, Cònsol Menor d'Andorra la Vella, convidat a la celebració, i molts fidels que van omplir l'església per celebrar la festa litúrgica de l'Exaltació de la Santa Creu. També es van fer presents acompanyant el seguici des de la Casa de la Vila a l'església, la Colla Gegantera, amb els gegants i capgrossos. La cerimònia va ser solemnitzada per la Coral Pontsicana de Ponts i la Coral Joia de Maig d'Anglesola que van estrenar la missa amb el títol de «Litúrgica suite» del compositor nord-americà Eugene Butler, nascut l'any 1935. Acabada la missa, i amb els cants dels goigs a la Santa Creu, els fidels es van atancar fins a la capella del Santíssim per fer l'adoració de la creu que presideix la capella.



Segueix el Full Dominical allà on vulguis amb el teu telèfon mòbil

Trobada de seminaristes en l'inici del curs

L'hostatgeria del Monestir benedictí de Sant Daniel a la ciutat de Girona va acollir enguany l'habitual Trobada d'inici de curs 2014-2015 dels seminaristes que aquest curs conviuran al Seminari Major Interdiocesà, i que provenen de les set Diòcesis de la Tarraconense. Van estar dies de convivència i de coneixença dels qui aquest curs entren al Seminari amb els companys que ja en formen part, així com de pregària amb un Recés que els ha predicat Mn. Elies Ferrer, Rector d'Arenys de Mar, i diverses aportacions com ara «La Catequesi en la vida del seminarista i del prevere» per part de Mn. Joan Maria Amich, Rector de La Bisbal d'Empordà i Director del Secretariat Interdiocesà de Catequesi. Els va acompanyar l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, Bisbe encarregat del SMI. La trobada es va fer del 8 al 10 de setembre.

Els seminaristes van celebrar el dia 8 la festa de la Nativitat de la Mare de Déu a la catedral de Gi-



rona en una entranyable celebració al claustre d'aquesta catedral. El dia 9 va presidir la celebració de l'Eucaristia Mons. Francesc Pardo, Bisbe de Girona

a l'església del monestir de les Monges benedictines de Sant Daniel, amb més de mil anys d'història, i l'Arquebisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, que s'hi va fer present els dies 9 i 10 i els va exhortar a iniciar el curs amb disponibilitat i esperit obert a la crida de Déu. Els va remarcar alguns dels esdeveniments que marcaran el nou curs: El Sínode per a la família, el 5è centenari de la mort de Santa Teresa de Jesús i l'Any de la Vida Consagrada, la beatificació del Papa Pau VI, el Papa del Vaticà II i de «Sacerdotalis coelibatus», etc.

Van visitar la Basílica de Sant Feliu, el Museu Diocesà i la Catedral de Girona, guiats pel Canonge Mn. Joan Naspleda, que els ha fet unes explicacions dels tresors artístics d'aquests indrets; també el monestir de Sant Daniel que celebra el mil·lenari de la seva fundació, i van fer una visita al monestir de Sant Pere de Roda, on van gaudir del meravellós paisatge del Cap de Creus.